

Mordet på historien

Af Ove von Spaeth

Udgivet af VidomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Mordet på historien

Af Ove von Spaeth

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Mordet på historien

af Ove von Spaeth

Bibel og religion er stadig mere under debat. Forskerne afviser bibelske beretninger som de rene myter. Er de det? Og hvor meget kan vi overhovedet stole på den hidtidige bibelforskning?

Velkendte træk

Hemmelige luftfotos af Araratbjerget på den tyrkisk-russiske grænse er frigivet af CIA. Flere ekspeditioner forbereder i sommer (2005) på dette bjerg at undersøge en anormalt struktureret genstand med særlige målforhold, som de fotos viser iflg. verdenspressen. Docent dr.theol. John Strange fra Teologisk Fakultet på Københavns Universitet, udtalte i Kristeligt Dagblad (den 26. maj) om den Noahs ark-episode: "Man kan ikke finde beviser for et sagn", og "historisk underbyggelse af Bibelen gennem arkæologi er i bedste fald naiv og i værste fald løgnagtig".

Velkendte træk. Men ser vi op over Noahs-ark-lignelsen og på selve helhederne i bibelberetningen, må der spørges: Hvad nyt véd forskningen om "historisk underbyggelse" og såkaldte "sagn"?

I forskningens barndom var det stærkt uheldigt, at teorier (i flere henseender stadig accepterede) om Bibelens tilblivelseshistorie blev etableret før, den videnskabelige arkæologi og historieanalyse var udviklet.

F.eks. Bibelens omtale af en sumerisk-babylonisk oldtidsby Ur ansås derfor længe for en myte. Men i 1927 udgravede den britiske arkæolog Leonard Wolley bl.a. denne bystats kongegrave, der kunne fastslå byens rette identitet. Han afdækkede et

stratum dybt nede i Urs undergrund, som viste en eneste, langvarig kæmpemæssig oversvømmelse. Den er dateret ubestridt præcist svarende til den bibelske oversvømmelse i Mellemøsten. Forskere kunne så skændes om, om det lige var den bestemte oversvømmelse, der blev omtalt, men altså ikke om en sådan kæmpe oversvømmelse på den tid overhovedet havde fundet sted.

Tiltagende historieløshed

Skønt vi i dag har et udvidet historiske materiale, tekstforskning og arkæologiske fund til rådighed, ser vi samtidig en større *historieløshed*. Med ofte uforsvarligt selvsikre postulater fremstår en hel del af forskernes ekstreme teoretisering af fortiden som direkte absurd. Historisk-bibelske personer og begivenheder omdøbes til myter - hvilket i flere tilfælde må kaldes "*mord på historien*".

Denne tendens begyndte i 1800-tallet, da forskningen under sækulariseringsbølgen foretog et hertil helt unødvendigt skridt ved at begynde at afvise, at Jesus havde eksisteret historisk. Omkring 1830 skrev en fransk forfatter en parodi på den tendens i sin bog, "Bevis for at Napoleon aldrig har eksisteret", der fik international udbredelse. Men i Danmark skrev Georg Brandes i 1925 "Sagnet om Jesus". Bogen er skarpsindig, men også retorisk-polemisk af mindre videnskabelig analytisk stringens. Brandes var inspireret af den tyske filosof Ludwig Feuerbach (1804-1872) ifølge hvis hovedværk, "Om kristendommens væsen", religionerne og herunder kristendommen er rene *konstruktioner*.

Erobring af et køkken?

Fortsat afviser forskere til stadighed eksistensen af den bibelske kong David ved at påstå, at jøderne "opfandt" David. Men i 1993 udgravede arkæologen Avraham Biran i Tel Dan i Nordisrael et sejrsmonument af basalt fra 800-tallet f.Kr. Stenen var opstillet af Israels syriske fjender, aramæerne, 100-150 år efter David. Den er inskriberet med "Israels konge" samt "Davids hus", *bjtdwd*. Navnet findes endog på Meshastenen fra 900-tallet f.Kr. Alligevel blev navnet betvivlet - det ville ødelægge en stor forskergruppes historiemodel, hvori David betegnes som "ikke-autentisk".

Og man besluttede behændigt, at *bjtdwd* skulle være et teknisk set ligeså korrekt udtryk:

'(guden) Dods hus' eller 'kedelhuset' (køkken). Dette til trods for det umulige i, at et sejrsmonument skulle berette om at have besejret/erobret et køkken!

Myten, der var virkelighed

Forskerne tog tidligt Bibelens omtale af et komplet ukendt folk, hittitterne, som bevis på, at dette folk var en opdigtet myte. Men tyske udgravninger i Tyrkiet ved Boghazköy i 1905 blotlagde hittitternes hovedstad og deres kultur, som viste, at bibelomtalen reelt baserede sig på en sand gengivelse. Arkiverne blev ført til Berlin (nu i Vorderasiatisches Museum), og af de tekster fremgår, at hittitterne blandt deres trojanske(!) naboer var velkendte med en prins Paris - endda også under hans andet navn prins Ilion - fra Troja (Ilion). Teksten er fra netop den tid alle klassiske kilder og Homers "Iliaden" peger på (1100-tallet f.Kr.).

Også oldtidsbyen Troja var proklameret som en myte, indtil Schliemann i 1870 fandt byen ud fra Iliadens præcise topografiske angivelser. Han brugte sin systematiske pionerarkæologi, bl.a. sine opfindelser af et noteringssystem og søgegrøfter - begge blev forbillede for alle senere arkæologer. Og selv efter man nu har kendt til arkiverne et århundrede, fortsætter forskere alligevel med fra skrivebordet at proklamere Iliadens historiske træk, Troja og prins Paris som fiktion og ren myte.

Moses stedfar

Moses bliver vedholdende hævdet at være en myte - i åben modstrid med flere oldtidsoptegnelser. En farao, nu kendt som Tuthmosis II, omtales i oldtidens jødiske skrifter som "Moses' stedfar" og "faraos datters ægtemage" - ifølge den egyptisk-jødiske forfatter Artapanos, ca. 150 f.Kr. Oldtidens kirkehistoriker Eusebius (tekst 433b) citerer dette med et vigtigt specifikt datum: Den farao er ældste kendte tilfælde af elephantiasis.

Ingen senere jødisk præst eller skriver havde kunnet kende til de karakteristika, udover netop fra deres gamle overleverede tekster. Farao Tuthmosis II's mumie blev først fundet 1881, hvor hans hud stadig viser en lidelse med elephantiasis-lignende udposninger, det voldsomste tilfælde på noget kongemumie. Altså kan disse data ikke være opdigtede, men henviser præcist til en bestemt farao omkring 1500 f.Kr.

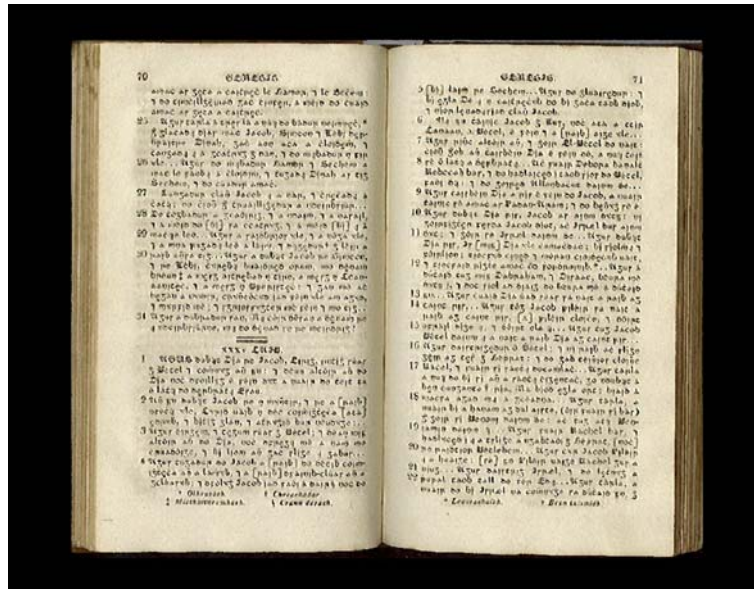
Thutmosis II

Hvem skal vi stole på?

Kong Ptolemæus II lod, ca. 285 f.Kr., indsamle gamle tempelbiblioteker og arkiver fra hele Egypten til sit nye store bibliotek i Alexandria. Hans historiker Manetho kunne herfra gengive, at Moses' og israelitternes udvandring fandt sted under en bestemt Amenophis (Amenhotep II). Den farao var Tuthmosis II's barnebarn. Igen, tidsrammen passer eksakt. Men forskere hævder, at "man kan ikke stole på Manetho". Hvordan kan vi da stole på deres udsagn, at "Moses er opfundet af jødiske præster i 300-tallet f.Kr." i Israel eller Babylon, når Manetho næsten på samme tid i Alexandria kan referere i præcise detaljer om Moses fra langt ældre *egyptiske* optegnelser? Mange myteerklærede bibelforhold afklares i min bog 'Den Hemmelige Religion' med bibelforskning sat over for nyorientering: Moses eksisterer fuldt logisk kildeplaceret i den historiske kontekst.

Skrivebordsteoretikerne har måttet opgive ahistoriske myter om kong Midas, hittitterne, Troja og endda Buddha m.fl. ud fra arkæologiske beviser. Men hvad med Bibelens ældste dele, Mosebøgerne?

I næsten 1800 år skulle man betingelsesløst tro på Bibelen. I dag skal man ifølge netop teologer ikke tro på Bibelen. Men hvorfor skal folk i tidligere tider gøres dummere end nutidens mennesker ved at blive udstyret med en tro på "skrøner" som deres historieviden? Faktum er, at ingen af oldtidens lærde, end ikke modstanderne af Bibelen eller jøderne, har benægtet, at Moses har eksisteret. Nutidige forskeres benægtelse ville anses for arrogance. Ligeledes, på forhånd nedladende at afvise de i starten nævnte nye ekspeditioner har i hvert fald intet med videnskab at gøre.

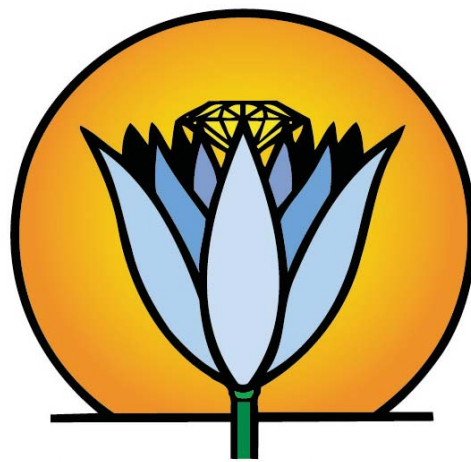

Ove von Spaeth

forfatter, historiker, afhængig forsker - www.moses-egypt.net

- Dele af oplysningerne er fra Ove von Spaeth's bogserie om den historiske Moses: "Attentatet på Moses" (kan bestilles direkte hos C.A. Reitzels forlag og boghandel, tlf. 33 12 24 00 el. info@careitzel.com)

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk